

אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַתְקִין
אוֹתָהּ וְהַכְנִיס אוֹתָהּ לִפְנֵי אָדָם
לְהַסְתַּכֵּל פָּנִים בְּפָנִים. וְכִיּוֹן
שֶׁהַסְתַּכְלוּ פָּנִים בְּפָנִים, אִזְ רַבְתָּה
הָאֵהָבָה בְּעוֹלָם, וְהוֹלִידוּ תוֹלְדוֹת
בְּעוֹלָם, מִה שֶׁלֹּא הָיָה מִקְדָּם לָכֵן.
וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.

וְאַחַר שֶׁחָטָא אָדָם וְהֵאשָׁה, וּבֹא
נָחֵשׁ עַל חַוָּה וְהָטִיל בָּהּ זֶהְמָה,
הוֹלִידָה חַוָּה אֶת קַיִן, וְהָיָה דִּיּוּקְנוּ
דִּיּוּקָן שֶׁלְמַעֲלָה וּמִטָּה מִסּוּד
הַזֶּהְמָה שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר וּמִהַצַּד
שֶׁלְמִטָּה. וְעַל כֵּן הוּא הָיָה
הָרֵאשׁוֹן שֶׁעָשָׂה מוֹת בְּעוֹלָם,
מִשׁוּם שֶׁהַצַּד שֶׁלּוֹ גָרַם. הַנְּחֹשׁ
דִּרְכּוֹ הוּא לְאַרְבַּח לְהַרְגַּ, אוֹתוֹ שָׂבֵא
מִמֶּנּוּ בְּדַרְכּוֹ לְקַח וְהִלְךְ. וְעַל זֶה
כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ד) וַיְהִי בְּהִיּוֹתָם
בַּשָּׂדֶה וַיִּקַּם קַיִן אֶל הֶבֶל אָחִיו
וַיַּהַרְגֵהוּ.

מִצְאָנוּ בְּסִפְרֵי הַקְדָּמוֹנִים,
שֶׁכְּשֶׁהָרַג קַיִן אֶת הֶבֶל, הָיָה נוֹשֵׁף
אוֹתוֹ נְשִׁיכוֹת בְּנֶחֱשׁ, עַד שֶׁהוֹצִיא
אֶת נִשְׁמָתוֹ וְהָרַג אוֹתוֹ.

וְכָל הַדְּבָרִים חֲזָרוּ לִיסוּד
הָרֵאשׁוֹן, וְאִם קַיִן לֹא הָיָה מִן
אוֹתוֹ הַצַּד, לֹא נִמְצָא כֹּף לְאָחִיו.
וְעַל כֵּן, כִּיּוֹן שֶׁרָאָה אָדָם שֶׁנִּהְרַג
הֶבֶל וְגֵרַשׁ קַיִן, אָמַר: מַה אֲנִי
אוֹלִיד מִכָּאן וְהִלְאָה. נִפְרַד
מֵאִשְׁתּוֹ מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה,
וְרוּחוֹת נִקְבוֹת טְמֵאוֹת הָיוּ בְּאוֹת
וּמִתְחַמָּמוֹת מִמֶּנּוּ, וְהָיָה מוֹלִיד
רוּחוֹת וְשָׂדִים, וְנִקְרָאִים נִגְעֵי בְּנֵי
אָדָם, וּבְאַרְנוֹ.

אַחַר כֵּן קָנָא וְהִתְלַבֵּשׁ בְּקִנְיָהּ,
וְהִתְחַבֵּר בְּאִשְׁתּוֹ וְהוֹלִיד אֶת שֵׁת,
שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ה) וַיּוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ
כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת. זֶהוּ
בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, מִה שֶׁלֹּא הָיָה כֹּף
בְּרֵאשׁוֹנָה, בְּאוֹתָם בְּנֵים רֵאשׁוֹנִים
שֶׁהָיוּ מִקְדָּם לָכֵן.

דְּנָסַר לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְקִין לָהּ,
וְאַעִיל לָהּ לְקַמִּיָּה דְּאָדָם, לְאַסְתַּכְּלָא אַנְפִּין
בְּאַנְפִּין, וְכִיּוֹן דְּאַסְתַּכְּלוּ אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, כְּדִין
אַתְסַגִּי רַחֲמֵימֵתָא בְּעֵלְמָא, וְאוֹלִידוּ תוֹלְדִין
בְּעֵלְמָא, מִה דְּלֹא הָווּת מִקְדָּמַת דְּנָא, וְהָא
אוֹקִימָנָא.

וְלִבְתָּר דְּחָב אָדָם וְאַתְתָּא, וְאַתָּא נְחֹשׁ עַל
חַוָּה, וְאַטִּיל בָּהּ זֶהְמָא, אוֹלִידַת חַוָּה
לְקַיִן, וְהָוָה דִּיּוּקְנֵיהּ, דִּיּוּקְנָא דְלַעִילָא וְתַתָּא,
מִרְזָא דְזוּהֵמָא דְסִטְרָא אַחְרָא, וּמִסְטְרָא
דְלַתְתָּא. וְעַל דָּא אִיהוּ הָוָה קְדָמָאָה, דְעֵבַד
מוֹתָא בְּעֵלְמָא, בְּגִין דְסִטְרָא דִילֵיהּ גָּרִים.
חַוָּיָא אוֹרְחֵיהּ הוּא לְמַהוּי כַּמִּין לְקִטּוּלָא,
הֵהוּא דְאַתִּי מַגִּיָּה אוֹרְחֵיהּ נְקִיט וְאַזִּיל, וְעַל
דָּא כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית ד) וַיְהִי בְּהִיּוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיִּקַּם
קַיִן אֶל הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ.

אַשְׁבַּחְנָא בְּסִפְרֵין קְדָמָאִין, דְּכַד קָטַל לֵיהּ
קַיִן לְהֶבֶל, הָוָה נְשִׁיף לֵיהּ נְשִׁיכִין,
(דף רל"א ע"ב) כְּחַוָּיָא, עַד דְאַפִּיק נִשְׁמַתְתֵּיהּ,
וְקָטַל לֵיהּ.

וְכָל מַלִּין אֶהְדְּרוּ לִיסוּדָא קְדָמָאָה, וְאִי לָאו
דְהָוָה קַיִן מִהֵהוּא סִטְרָא, לֹא אִשְׁתַּכַּח
הַכִּי לְגַבֵּי אַחוּהּ. וְעַל דָּא, כִּיּוֹן דְחִזָּא אָדָם
דְאַתְקִטִּיל הֶבֶל, וְאַתְתְּרִיךְ קַיִן, אָמַר, מַה אֲנָא
אוֹלִיד מִכָּאן וְהִלְאָה, אַתְפָּרַשׁ מְאַתְתֵּיהּ מֵאָה
וְתַלְתִּין שָׁנִין, וְרוּחִין נוֹקְבֵי מִסְאַבִּי, הוּוּ אַתְיִין
וּמִתְחַמָּמִין מַגִּיָּה, וְהָוָה אוֹלִיד רוּחִין וְשָׂדִין,
וְאַקְרוּן נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם, וְאוֹקִימָנָא.

לְבְתָּר קַנִּי וְאַתְלַבֵּשׁ בְּקִנְיָהּ, וְאַתְחַבֵּר
בְּאַתְתֵּיהּ, וְאוֹלִיד לְשֵׁת. דְכְּתִיב,
(בְּרֵאשִׁית ה) וַיּוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת
שְׁמוֹ שֵׁת. דָּא אִיהוּ בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, מִה

דְּלֹא הָוָה הַכִּי בְּקְדָמִיתָא, בְּאֵינוּן בְּנִין קְדָמָאִי, דְהָווּ מִקְדָּמַת דְּנָא.

משום שהרי בראשונה התחברות
אחרת היתה אליו, ופרשוה, עד
שפאה חנה והתקינה הקדוש
ברוך הוא לאדם, והתחברו פנים
בפנים. ועל זה כתוב, (שם) לזאת
יקרא אשה. זוהי אשה, אבל
אחרת לא נקראת פה, והרי
פרשוה. ומשום שאדם וחנה
נבראו כאחד, כתוב (שם ה) זכר
וניקבה בראם ויברך אותם. שניהם
כאחד היו. ועל זה כתוב, אחר
יקדם צרמני.

בא וראה, אפוד וחשן - אחר
יקדם היו, וכשהפכה התלפוש
בהם, היה דומה בדיוקן עליון.
והרי נתבאר שאז פניו האירו
והאורות בלטו, ועלו למעלה
מאירות, ואז היה יודע את הדבר.
ומשום כך תקון החשן ותקון
האפוד כאחד נקשרו, ואף על גב
שתקון זה אינו כתקון זה, והכל
בסוד אחד. קשר של זה בזה,
להתאחד חשן באפוד בארבע
טבעות שנקשרו במקום הזה
ובמקום הזה. והם סוד אותן
המרכבות שנקשרו בצד הזה
שלמטה לאותם שלמעלה, והכל
הוא בסוד של אופנים וחיות.

כתוב, בראשית ברא אלהים את
השמים ואת הארץ. ופרשוה,
שהרי הכל כמו כן נעשה המשכן.
כמו שהעולם התחתון עשה כמו
העולם העליון, וכל מעשהו
שעשה כמו שלמעלה - כך גם
המשכן, כל מעשיו הם כמעשה
וכמו של העולם (העליון). (ובאריה,
בדגמא זו נעשה המשכן, וכל מעשיו שעשה
בעולם הזה - בדגמא שלמעלה עשה. וכך גם פן
המשכן, כל מעשיו הם בדגמת מעלה, בדגמת
העולם התחתון ובדגמת העולם העליון).

וכוד זה, כל מעשי המשכן, כלם
מעשים ותקונים שלמעלה
ולמטה, כדי להשרות שכינה
בעולם בדיורים העליונים

בגין, דהא בקדמיתא, אתחברותא אחרא הוות
לגביה, ואוקמוה, עד דאתת חנה,
ואתקין לה קדשא ברין הוא לגביה דאדם,
ואתחברו אנפין באנפין. ועל דא כתיב, (בראשית
ב) לזאת יקרא אשה, דא איהי אתתא, אבל
אחרא לא אקרי הכי. והא אוקמוה. ובגין פה,
דאדם וחנה כחדא אתבריאוו, כתיב (בראשית ה)
זכר וניקבה בראם ויברך אותם, תרווייהו
כחדא הוו. ועל דא כתיב, אחר וקדם צרמני.
תא חזי, אפוד וחשן, אחר וקדם הוו, וכד
פהנא אתלפש בהו, הוה דמי בדיוקנא
עלאה. והא אתמר, דכדין אנפוי נהירין,
ואתוון בלטיין, וסלקין לעילא מנהרין, וכדין
הוה ידע מלה.

ובגין פה, תקוונא דחושנא, ותקוונא דאפודא,
כחדא מתקשרין. ואף על גב דתקוונא
דדא לאו איהו פתקוונא דדא, וכלא ברזא
חדא. קשוטא דדא בדא, לאתאחדא חושנא
באפודא, בארבע עזקן, דאתקשרן בהאי אתר,
ובהאי אתר. ואינון רזא דאינון רתיכין,
דמתקשרן בהאי סטרא דלתתא, לאינון
דלעילא, וכלא איהו ברזא דאופנין וחיות.

כתיב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת
הארץ. ואוקמוה, דהא כלא כגוונא דא
אתעביד משפנא, כגוונא דעלמא תתאה, עבד
כגוונא דעלמא עלאה, וכל עובדוי דעבד
כגוונא דלעילא. הכי נמי משפנא, כל עובדוי
אינון כעובדא וכגוונא דעלמא (עלאה). (ס"א
ואוקמוה כגוונא דא אתעביד משפנא וכל עובדוי דעבד בהאי עלמא כגוונא
דלעילא עבד. והכי נמי משפנא כל עובדוי אינון כגוונא דלעילא כגוונא
דעלמא תתאה וכגוונא דעלמא עלאה).

ורזא דא כל עובדין דמשפנא, פלהו עובדין
ותקונין דלעילא ותתא, בגין לאשראה